Pregaria.cat

Entrada

Deixar-ho córrer?

La pregària passa generalment per diverses fases, que depenen de l'acció de l'Esperit, i dels temps, les circumstàncies i les mogudes de la vida personal.

Molts cops després d'uns inicis sensibles es dóna pas a la meditació. Són temps de descoberta, en els quals s'experimenta una certa novetat de fe, augmenta la pau i el sentit de la vida.

També pot passar que de la meditació es camini interiorment vers una oració més simplificada, senzilla i afectiva. Hi entra en joc més el cor que la ment, els sentiments que els propòsits i una presència que acompanya.

Ningú pensaria que un cop normalitzada aquesta pregària afectiva s'està a les portes del desert. I en realitat moltes vegades això és el que passa. Has tastat el sentit i fins a cert punt l'experiència de la transformació més fonda..... i quan ja et sembla que tot entra en una mena de relació unitiva.... arriba el desert.

El desert és un temps de realisme. El desert és un temps purificador. El desert enforteix la voluntat, facilita la humilitat i ajuda a la recerca de Déu, per Ell mateix, i no tant pel benestar que ens comporta. El desert és l'escola de la fortalesa. El desert és quan es va entenen que Ell és Únic.

Tot això és la cara positiva del desert. Però en té una altra cara aparentment negativa: el desert és dur, és dolorós, pot esdevenir llarg, avorrit, nostàlgic i a vegades provoca un sentiment de que no serveix per a res. Qui viu en el desert pensa que va perdent, que el seu camí és de retrocés, i no en veu la sortida.

Aleshores ve la pregunta: ho deixo córrer?.

Temptació freqüent. Desànim, ganes d'enviar-ho tot a passeig. Tant de camí per arribar a res!

No, si us plau. No ho deixis córrer. Si entenguessis el que pot venir després del temps de desert mai no ho deixaries córrer. Sigues valent, humil, revisa les teves faltes, creu sense experiència afectiva, no defalleixis, alimenta't dels sagraments, viu el dia a dia, dóna't confiança, espera, obre't als altres, estima.....

El desert poc a poc et va mostrant una nova forma de coneixement, una certa transformació dels sentiments, una valoració del que val i del que és frustrant o fals.... vas entrant en una nova etapa que definiríem com més inefable. Van caient noms i raons..... i va creixent Ell i la capacitat de donació als altres.

Jesús Renau sj